

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De impedimentis in via Dei, deq[ue] cauenda murmuratione. Serm. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

W. VI
13

In tenebris
ambulanti
duo necessa-
ria quæ.
1. Ioan. 2.

Impedimēta
in via Dei
tria, quō sunt
abijcienda.

Carnis la-
sciuita quib.
remedijs sit
domanda.
1. Cor. 10.
Galat. 5.

Rom. 8.

Exod. 15. 17.
Num. 14. 16.

Consuetu-
dines verae
bonæ quæ
sunt.

Sint lumbi vestri præcincti & lucerne ardentes in manibus vestris. Lucæ 12. Et qui in nocte ac tenebris ambulat, duo summopere sunt necessaria. Vnū, vt corpus habeat ad iter expeditum. Alterum, vt in lumine ambulet ne offendar. Nam qui ambulat in tenebris, nescit quo vadit. Primum est in om-
nibus necessarium, vt corpus nostrum ad iter habeamus expeditū. Multa namq; sunt quæ ambulatē præpediūt ne veniat, aut tardius veniat ad patriā. Impedit n. si graui præmatur onere, si differatur somno, si occurrētia peccatū alligatur, voluptate ac curiositate, si rixando denique remoretur ab aliquo. Graui premitur onere corpus nostrum desideria sentiens carnis, vult dormire, vult delicatē comedere, appetit licenter voluptuari, vult nil triste sentire, vult nō fatigari aut laborare. Charissimi fratres, contra hoc impedimentum posuit filijs suis sanctissimus pater noster Bruno, quod in schola Christi ipse dedi-
cerat, remedium continentiaē salutaris, instituens in ordine suo abstinentia, ieiunia, vigilijs, ad domandam carnis lasciuia, ad fatigandam perulantia, ad cohibendos denique motus quoscuq; illicitos, ne demas membra ne-
stra arma iniquitati. *Quicumque* inquit Apostolus, *sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum suis concupiscentijs.* Si illi Christi sunt, qui carnem suam crucifixerunt cum suis concupiscentijs, cuius sunt ijs, qui carnem suam fouent cum suis concupiscentijs? Volunt delicatē comedere, fastidiunt communia, & nō la possunt sobrietate fatiari. Contingit illis sæpē, iuxta commune adagium, vt venter oculo citius fatietur. Si quæ desiderant, non ministrantur, aut quomodo accuratē volunt, non ministrantur, irascuntur, murmurant, obloquuntur, quasi in hoc Christo seruiant, vt secundū carnem, quomodo munda amici viuant. *Si secundū carnem, inquit, vixeritis, morietur: si autē in spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis.*

Hæc charissimi sciētes, nolite errare, nolite vosipsos fallere, nolite vobis Dei gratia indignos exhibere. Scitis quantum populus Israel murmurando peccauerit, quam grauius Dominus offensus ob eorum murmuratiōem, terribiliter nimis eos (in terrorem murmurantibus) percussisset. Nolite igitur murmurare. Plura quam digni sumus accipere, contulit nobis Deus. Verè plura quam meremur, in omnibus nobis administrantur. Legantur statuta, quam legem sumus professi, videamus quid ex lege nobis debeat, quid ex gratia, iam omnia administrantur ex gratia, & nemo gratiam agnoscit. Consuetudines allegant omnes. At consuetudines iustæ nostra vocantur statuta, has si allegamus, iustē zelamur, fiat nobis secundūm has consuetudines, & certē qui nunc conquerimur, tunc gratias agemus. Verūm si alias volumus consuetudines ijs allegare contrarias, hoc non est allegare (inquit ipsa statuta) consuetudines, sed corruptelas. Veruntamen charissimi, quemadmodum odi ac reprehendo murmuratiōes, ita reuera condoleo etiam quorundam necessitatibus. Inde autem magis doleo, quod paupertas nostram hic domum adeo premit, vt quomodo, vel pro nostra necessitate, vel pro consolatiōe quorundam æquū foret, non possit eis prouideri.

EA

Est tamen & aliud, quod malè me habet. Video quorundam impatientiam in diuino officio ad finem festinantium, quantum putatis bone Iesu nauseant ipsi super cibo, vt putant, isto leuissimo? Quare non zelantur potius vt Dei laudes strenue agantur? Zelarentur profecto, inquis si amarè. Iam verò quod quis non amat, quomodo pro eo potest zelari? Conuincuntur igitur, nec amare Deum, cuius fastidiunt odiunt vt laudes. Charissimi fratres rogo vos in Christi visceribus, non faciatis vobis Deum iratum, non faciatis auersum, hoc tempore pessimo, hoc tempore caritatis, hoc tempore guerrarum, hoc tempore exactionum durissimarum, hoc tempore, quando mundus totus patitur & vbiq; premitur. Nolite murmurare pro cibo & potu. Si qui preclari sunt aut prestantes in mundo, vix panem habent nigrum, quo vescantur ad satietatem. Per gratiam Dei adhuc nobis similia abundant & ova, taceo cetera. Quando igitur adfliguntur omnes, quando nemo non patitur, quomodo nos monachi, nos eremita, quibus ex professione incumbit & affligi, & penuriam pati, si fortasse non adsit abundantia, murmurabimus? quomodo non vltro etiam nobis subtrahemus, vt alijs adficietis coram Deo non simus inferiores? Quid putatis dicturus est nobis Dominus in fine, quando iam ad regni sui pulsauerimus ostium cum ijs, qui ad nuptias inuitati sunt in iraturis? Nunquid non merito formidandum est, ne exprobretur nobis: Vos recepistis mercedem vestram? Parum in seculo reliquistis, & plura in monasterio recepistis: pro paruis vestris laboribus abundantiam cibi & potus sine laboribus vestris sumpstistis. Quando alij serui mei esurièrunt, vos plenitudinem eruistis. Quando serui mei afflicti fame & penuria gratias mihi egerunt, vos cibo saturati murmurastis. Quando serui mei ea, quæ super fuerunt vobis, si habuissent, delicias arbitrati fuissent, vos penuriam estis conquesti. Recepistis mercedem vestram, recepistis bona in vita vestra. Hæc moneo, hæc rogo charissimi, custodiat vos à murmurationibus, ne offensus Dominus ad tantam inopiam nos monachos redigat, vt in die Paschæ super duobus ouis exultemus, & gratias agamus. Dura sunt, quæ dico acerbioraque, quam fortasse dici necesse sit. Nam scio non multos in hoc arguendos. In communi tamen sermone huiusmodi vitia arguuntur, vt paucorum verecundia & famæ consulatur. Qui innoxij sunt, gaudeant: qui rei, corrigantur. *sunt hanc vestri præc. n. ti.* continentia, sobrietate, vigilantia, disciplina, modestia, & si quid eiusmodi est, quo caro nostra domatur. Impeditur alio modo iter ambulantis, si diu dormiat. Charissimi fratres *estote prudentes, & vigilate in orationibus.* Pessimus monacho somnus est tepiditas. *Vnimam, inquit, esse calidus aut frigidus. Sed quoniam neque calidus es aut frigidus, sed tepidus, incipiam te euomere ex ore meo.* Infit igitur nobis feruor deuotionis, prompta voluntas hilaris affectus, vt desiderium nostrum erga Deum non languescat acedia, sed ignescat semper ad posteriora vt quæ retro sunt ac præterita obliti extendamus nos semper ad anteriora. Despiciamus quicquid hæcenus fecimus, & quotidie quasi à nouo incepturi, nouum feruorem excitemus. Impeditur tertio iter nostrum, si hæreamus occurrentium rerum voluptate aut curiositate. Quanto quis delectatur in creatura, tanto minus placet ei creator. Amor Dei indiuisus est, amari vult enim Deus toto corde. Nemo potest duobus do-

Reprehensio impatientia quotidiana in diuino officio. Num. 21.

Murmuratio quæ sit cauenda religiosis.

Matt. 25.

Matth. 6.

Luc 16.

Luc 12.

1. Pet. 4. Tepiditas somnus pessimus. Apoc. 3. Philip. 3. Voluptas creaturarum quantum nocet saluti animarum. Matt. 6.

Luc. 10.

Oculus simplex, habendus quis sit. Matt. 6. Collof. 2.

Matt. 3.

minis seruire, nemo duobus dominis placere. Mortificemus igitur desideria nostra volumus enim & hæc & illa, & volēdi nō est finis, quia oculus nō saturatur visu, & cupiditas nunquam dicit, sufficit. Vnum igitur solum est necessarium, quod cor nostrum quiescere facit, & se nos faciat. *Sint lumbi vestri percincti, & lucerna ardentis in manibus vestris.* Charissimi fratres in operibus vestris bonis sit oculus simplex vt totum corpus lucidum sit. Sit pura simplex intentio, vt omnia faciatis, quicquid boni facitis, in laudem Dei. Nihil moueat vos aliud, quam vt placeatis Deo. Nemo querat seipsum, nemo cognet quod suum est, hoc est, quod sibi commodo, quod honori, quod voluptati, quod utilitati sit, sed quod ad Christi gloriam sit, seipso posthabito & contempto, vt luceat lux eius coram hominibus, qui glorificet patrem postquam quæ in cælis est, super omnia benedictus. Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De tribus speciebus ingratiudinis cauenda.

Sermo IV.

Iob 33.

Ioan. 6.
Ioan. 14.

Deut. 14. 16

Ego elegi vos de mundo, vt caris & fructum afferatis, & fructus vester maneat. Ioan. XV. Charissimi fratres, legimus in Iob: *Deus semel loquitur, & ipsum non repetit.* Ipse enim quicquid vel ad paucos, vel ad vnum loquitur, ad omnes vult esse dictum. Hoc modo Apostolis loquens, non illis solum loquitur se esse voluit, sed etiā nobis, & his quoque qui post nos futuri sunt vsq; ad finem sæculi. Qui enim sic Christi legunt verba, quasi ipsi tantum, qui tunc vixerunt, loquutus fuerit, & nihil in se recipiunt eruditionis, possessionis, pari fructu legere, quomodo olim destructa fuerat Troia aut Roma condita, &c. Verum nos fratres charissimi ita accipimus Christi verba ad Apostolos, tanquam ad nos, imo verè etiam ad nos dicta. Neicio enim quibus hodie potius Christus in his verbis loquitur, quam bonis monachis Christi regulam & ordinem suum obseruātib; tamen si omnibus loqui voluerit Christianis. *Non vos, inquit, me elegistis, sed ego elegi vos.* Rectè quidem Domine. Quid enim eligeremus, quando non eramus? Quid eligeremus, cum in peccato, cum in tenebris essemus, & nihil boni diligebamus? *Ego elegi vos,* hæc est, neq; de studio vestro, neque de merito vestro accidit vobis, sed de beneuolentia mea, de gratia mea, de tractu meo vobis contigit vt sitis ad me conuersi. *Nemo enim venit ad me, nisi pater meus traxerit eum. Et nemo venit ad patrem, nisi per me.* Ego itaque elegi vos, non quia fuistis boni, non quia meliores cæteris hominibus, nec ideo, quod scirem vos futuros bonos. Nihil horum. Non enim si boni estis, essetis nisi per me. Non essetis boni, nisi vos fecerem bonos. Non igitur ex vobis est, non de vestro est, si estis boni, sed de meo, quia elegi vos. Gratia electionis (si estis) fecit vos bonos. Elegi autem vos de mūdo (& sicut in Deuteronomio legitur) elegi vos de cunctis gentibus, quas creauit in laudem & honorem nominis mei tanquam populum mihi peculiarem, vt seruetis præcepta mea & caeremonias meas, & posui vos in paradysum voluptatis, scilicet in terram promissionis, hoc est, in statum religionis, in claustrum monasticæ vitæ, quæ reuera non immerito paradiso comparatur.